

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 50.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296367103360/facsimile.pdf> (tilgået 18. maj 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

tvivl maatte være en Art Digter, eller saadant noget; saa fandt han Intet mere besynderligt i hvad han saa foretog sig; thi det Slags Folk antog han altid havde en Skrue løs.

En Morgen, det var just St. Hans Dag, stod Arnold i sit Tagkammervindue og tænkte paa sit Eventyr. Det var et deiligt Sommerveir og han saae mangfoldige pyntede Herrer og Damer strøme ud af Stadsporten, for at fornøie sig ved Kilden i den nærliggende Lystskov. Han saae de fornemme Junkere, og de rige Groserer sønner tumle deres lystige Ganger og hilse Damerne i de rullende Phaetonner og Viernervogne, mens de sprenge forbi, og han beklagede kun, at han ikke ogsaa var riig, og havde en prægtig Hest at ride paa. Det syntes ham ret en kostelig Glæde, saaledes at fare forbi den ene Skjønhed efter den anden, og glæde sig over en venlig Hilsen i Forbifarende, mens man ilede andre maaskee endnu skjønnere Syner og Handelser møde. Hvergang jeg da saae en Vogn med pyntede Damer langt borte, vilde jeg spore min Ganger – sagde han ved sig selv – og maaskee tænke: han er midt iblandt dem; og naar det saa virkelig var hende, virkelig Grevinde Cordula... Men det er sandt, det er jo Drøm og Eventyr Altsammen. Dog Hvo kan vide sin Lykke – tænkte han videre – kan jeg ikke ride, saa kan jeg jo gaae. Derpaa tog han Hat og Stok, og gik ud af Porten. Men Lysten til at ride kunde han slet ikke faae ud af sit Hoved, og han tænkte ved sig selv: Hvo der dog nu var et Barn, saa kunde man ride, naar man vilde, paa den første den bedste Kjæp, og have ligesaa stor Fornøielse deraf, som siden paa den deiligste Hest i Verden, og naar man troer, man rider, saa rider man jo dog i grunden i Aand og i Sandhed, om ogsaa hele den prosaiske Verden banker paa, man gaaer. Han fordybede sig saa ganske i disse Tanker, at han tilsidst, uden at mærke det, begyndte at ride til Hest paa sin Stok langs ad Landeveien, og da de Forbigaaendes Latter gjorde ham opmærksom paa hans barnagtige Foretagende, blev han ganske skamfuld og vilde tage Stokken i Haanden som før; men mærkede idetsamme, til sin store Forundring, at han greb i et levende Hesteore, og at han virkelig red paa en prægtig sneehvid Ganger, der tumlede saa lystig afsted med ham, som han fløi. Nu loe han selv over sin forrige Indbilleling, at han kun havde redet paa en Kjæp; men hvorfra han havde faaet den delige Ganger var ham ubegribeligt. Ligemeget – tænkte han tilsidst, efterat han forgæves havde anstrængt hele sin Tænkraft – nu rider jeg jo dog, og det var det jo, jeg ønskede; nu

vil jeg ikke fordærve mig Fornøtelsen, ved at tænke længer paa hvordan det er muligt – *ab esse ad posse valet consequentia* – Hop! – Støvet fløi ham om Ørene, det gik ført i susende Gallop. Han reed forbi mange smukke Damer, som han før havde seet, og hilste dem paa det zærligste. Han hilste ogsaa sin Huusvert, som gik langsomt med et Par andre Spitsborgere til Vertshuset, og ikke noksom kunde forundre sig over, hvor den fattige Poet kunde føre sig saa prægtigt op. Nu saae Arnold langt borte en herlig forgyldt Vogn, næsten af Skikkelse som en romersk Triumfvogn, og hvori der sad en eenhig Dame. Der- som det nu var den skønne Grevinde Cordula – tænkte han og gav Hesten af Sporerne. Jo nærmere han kom Vognen, jo vissere syntes det ham, at det ingen Anden kunde være end hende, og da han endelig kom ved Siden af Vognen, saae han til sin store Henrykkelse, at han ikke bedrog sig: hun sad virkelig i Vognen og hilste ham med sit hulde fortryllende Smil, mens han lod Hesten gøre smukke Kaprioler og tog Hatten af for den Skønne.

«Seer jeg Dem endelig igjen, underlige Meneske! – sagde Grevinden – troer De endnu, jeg er en forhexet Melusina eller en Marmor-sphinx, eller vel endogsaa en elfenbeens Stokkeknop?»

«Ak, nei, skønne Grevinde! – svarede Arnold – men hvorfor talde De og saa gaadefuldt sidst? hvorfor modtog De mig just i den besynderlige Stilling, som nu eengang for Alle har forvirret mit Hoved, idet den har gjort deres skønne Billede til min Sjæls eeneste Tanke. Siden jeg har seet Dem, veed jeg hverken om jeg vaager eller drømmer, og de naturligste Ting af Verden forekomme mig ofte overnaturlige og ubegribelige. Skulde De vel troe det, skønne Grevinde! at jeg for et Øeblik siden var nærved at troe, jeg kun reed paa en Kjøp; jeg syntes, Folk løe mig ud, og vilde virkelig tage min Ridehest i Haanden, som en Spadserestok, men var nær blevet Græsrytter over det Galskab. Jeg har ogsaa haft den taabelige Indbildning – blev han ved – at holde Deres Naade selv og mit sidste behagelige Ophold paa deres Slot for en Drøm og et Eventyr; og selv nu, da den huldsalgste Nærverelse overtyder mig om min Lykke, er det ligesom en hemmelig Frygt foruroliger mig og at ogsaa dette kunde være et Slags Drøm.»

«Troe dog deres egne Øine – sagde Grevinden – deres Hang til at gjøre Betragtninger over Alting, kan tilsidst jo bringe Dem til at tvivle paa deres egen Tilværelse – Slaae nu alle Skrapler i Glemme-